

Zeciuiala
din punct de vedere biblic

de Ewald Frank

Nu este o poruncă nouă...

Zeciuiala

din punct de vedere biblic

de Ewald Frank

Datorită numeroaselor solicitări, am hotărât să lămuresc tema „zeciuiei” din punctul de vedere al sfintei Scripturi. În Noul Testament nu există o poruncă explicită dată Bisericii, în ce privește zeciuiala. Totuși, există referințe care nu ar trebui neglijate. DOMNUL Isus a spus: *„Vai de voi, cărturari și Farisei fățarnici! Pentru că voi dați zeciuială din izmă, din mărar și din chimen și lăsați nefăcute cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila și credincioșia; pe acestea trebuia să le faceți și pe acelea să nu le lăsați nefăcute”* (Mat. 23:23).

Prin aceasta DOMNUL a exprimat cu toată claritatea că ar trebui practicate dreptatea, mila și credincioșia și nu ar trebui trecută cu vederea „darea”¹. În conformitate cu Lev. 27:30 și alte versete din Vechiul Testament, pentru evreii evlavioși era de la sine înțeles să dedice DOMNULUI o zecime din toate lucrurile. Cu peste 400 de ani înaintea de introducerea Legii, Avraam a dat zeciuială, ca recunoștință. Deci zeciuiala nu provine din Lege, ci a fost inclusă mai târziu în Lege.

În Geneza 14:18-20, sunt scrise următoarele: *„Melhisedec, împăratul Salemului a adus pâine și vin: el era preot al Dumnezeului Cel Preaînalt. Melhisedec a binecuvântat pe Avram și a zis: «Binecuvântat să fie Avram de Dumnezeul Cel Preaînalt, Stăpânul cerului și al pământului. Binecuvântat să fie Dumnezeul Cel Preaînalt care a dat pe vrăjmașii tăi în mâinile tale!» Și Avram i-a dat zeciuială din toate”*.

Ca Împărat și Preot, credinciosul DOMN l-a întâmpinat pe Avraam cu pâine și vin ca să cineze cu el după ce i-a dat biruință asupra împăraților păgâni. Ca recunoștință, Avraam i-a dat zeciuială din

---

¹ cu sensul de „a da”; sau: „datul” (ca în Fil. 4.15, „darea”) - n.tr.

toate. Melhisedec a fost chiar Împăratul neprihănirii și Împăratul păcii (Evrei 7:1-4).

Zeciuielile erau plătite de bună voie deja înainte ca Legea să fie dată. Odată cu Legea, au devenit obligatorii, astfel ca seminția preoțească a lui Levi să poată face slujbele în templu. *Darul* era o contribuție specială din tot ceea ce avea poporul; în acest caz era destinat cheltuielilor suplimentare legate de lucrările templului (Exod 25:1-4; 35:4-5; 36:3-7). Seminția lui Levi nu primise pământ ca moștenire, cum era cazul cu celelalte seminții. În loc de aceasta, ei au primit ca moștenire a lor, zeciuielile de la celelalte seminții. Preoții leviți trebuia să dea apoi, ca dar pentru Domnul, a zecea parte din zeciuielile primite de ei (Num. 18:26).

În Noul Testament nu mai este obligatoriu. De aceea, nimeni nu ar trebui să facă o lege și să poruncească oamenilor ce să facă. Pavel a scris în epistola către filipeni (4:10-20) despre dare și primire: „*Știți voi înșivă, filipenilor, că, la începutul Evangheliei, când am plecat din Macedonia, nicio biserică n-a avut legătură cu mine în ce privește «darea» și «primirea» afară de voi*”. În 2 Cor. 9:7 el a spus: „*Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui: nu cu părere de rău, sau de silă, căci «pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu»*”. Un dar special este altceva. În această privință, îndrumarea este după cum urmează: „*În ziua dintâi a săptămânii, fiecare din voi să pună deoparte acasă ce va putea, după câștigul lui...*” (1 Cor. 16:2).

Oricine citește primele capitole din cartea Faptelor, mai ales 2:43-47 și 4:32-37, capătă o bună cunoaștere a dedicării credincioșilor din Biserica primară. Ei erau o inimă și un suflet; nimeni nu socotea lucrurile pe care le posedă, ca fiind exclusiv proprietatea sa. Citim: „*toți cei ce aveau ogoare (nu o grădină de legume) sau case (nu o căsuță), le vindeau, aduceau prețul lucrurilor vândute și-l puneau la picioarele apostolilor...*”. Și în acest caz trebuie să fim atenți la fiecare cuvânt.

Oamenii greșesc când spun că „pe vremea aceea, fiecare credincios și-a vândut casa și tot ce a posedat”. Acest lucru nu este absolut deloc adevărat, pentru că ei se strângeau în case pentru frângerea pâinii (Fapte 2:42+46). De aceea, se spune literal: „*toți cei ce aveau ogoare*

sau case, le vindeau". Lor le-a fost clar că este nevoie doar de o **singură** casă pentru a locui, nu de mai multe. Astfel ei au vândut toate lucrurile inutile. Trebuie subliniat că apostolii n-au forțat pe nimeni să facă acest lucru. Așteptarea revenirii promise a lui Isus Hristos era atât de puternică și de vie încât domeniul pământesc nu era preocuparea lor de bază; ei se dezlegau de acesta.

De aceea se spune în Fapte 20:35 că *„Este mai fericite să dai decât să primești*". În 2 Cor. 9:8 citim: *„Și Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, având totdeauna în toate lucrurile din destul, să prisosiți în orice faptă bună*". Copiii lui Dumnezeu doresc să-și exprime într-un mod practic recunoștința față de DOMNUL, pentru tot ceea ce a făcut El pentru ei, astfel încât și alții să fie ajunși prin propovăduire.

Avraam a fost binecuvântat pentru că era în posesia promisiunii. Există o legătură directă între a da, a poseda promisiunea și binecuvântare. Ordinea este promisiune, credință, binecuvântare. Avraam a primit promisiunea și a trăit biruința lui Dumnezeu asupra împăraților păgâni. Apoi a urmat împărțirea cu pâine și vin, binecuvântarea și darea zeciuiei.

În această privință, Scriptura spune: *„Și apoi aici cei ce iau zeciuiala sunt niște oameni muritori; pe când acolo, o ia cineva, despre care se mărturisește că este viu. Mai mult, însuși Levi, care ia zeciuiala, a plătit zeciuiala, ca să zicem așa, prin Avraam*" (Evrei 7:8-9). *„Și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți «sămânța» lui Avraam, moștenitori prin făgăduință*" (Gal. 3:29). Deși cei ce primesc zeciuiele aici, sunt muritori, după cum am citit, fără îndoială că acestea sunt date DOMNULUI Dumnezeu. El a pus slujbele în Biserică și slujitorii Săi trebuie susținuți prin acestea: *„Nu știți că cei ce îndeplinesc slujbele sfinte, sunt hrăniți din lucrurile de la Templu, și că cei ce slujesc altarului, au parte de la altar? Tot așa, DOMNUL a rânduit ca cei ce propovăduiesc Evanghelia, să trăiască din Evanghelie*" (1 Cor. 9:13-14).

Chiar și fratele Branham a arătat de câteva ori în predicile sale că slujitorii lui Dumnezeu ar trebui să primească sumele pentru cheltuielile necesare traiului, din zeciuiei. A mai amintit și că el

însuși dădea zeciuiei DOMNULUI și că adevărații credincioși mai fac lucrul acesta și astăzi. Când este vorba despre slujba sa divină, este remarcabil și cu siguranță nu este o coincidență faptul că mai ales în Mal. 3 se amintește despre zeciuiei și daruri. Aici citim mai întâi despre promisiunea referitoare la prorocul care urma să pregătească calea și trebuia să se arate la prima venire a DOMNULUI, promisiune pe care o vedem împlinită în cele patru evanghelii prin slujba lui Ioan Botezătorul. La final, este anunțat prorocul care urma să vină înaintea zilei celei mari și înfricoșate a DOMNULUI și prin care toate lucrurile urmau să fie așezate din nou în rânduiala cuvenită. Acest fapt a fost confirmat de către DOMNUL și Mântuitorul nostru în Mat. 17:11 și Marcu 9:12. Prin harul Său, nouă tuturor ni s-a dat ocazia să avem parte directă de această slujba și de continuarea ei.

Fiecare ar trebui să citească Mal. 3 cu rugăciune și să permită să-i vorbească. Referitor la zeciuiei și daruri, acolo se spune: *„Căci Eu sunt DOMNUL, Eu nu Mă schimb, de aceea voi, copii ai lui Iacov, n-ați fost nimiciți. Din vremea părinților voștri voi v-ați abătut de la poruncile Mele și nu le-ați păzit. Întoarceți-vă la Mine și Mă voi întoarce și Eu la voi, ZICE DOMNUL OȘTIRILOR. Dar voi întrebați: «În ce trebuie să ne întoarcem?» Se cade să înșele un om pe Dumnezeu, cum Mă înșelați voi? Dar voi întrebați: «Cu ce Te-am înșelat?» «Cu zeciuiele și darurile de mâncare». Sunteți blestemați, câtă vreme căutați să Mă înșelați, tot poporul în întregime! Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielele, ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, ZICE DOMNUL OȘTIRILOR și veți vedea dacă nu va voi deschide zăgazurile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare”* (v. 6-10).

În versetele citate mai sus, întâlnim de două ori expresia „ZICE DOMNUL”. Pe noi nu ne interesează ce au de spus oamenii despre acest subiect, ci ceea ce „ZICE DOMNUL”. De fiecare dată când întâlnim această exprimare, suntem făcuți conștienți de seriozitatea subiectului. De asemenea, nu se poate argumenta că acest Cuvânt este scris în Vechiul Testament. Mulți sunt interesați să-și însușească numai promisiunile din Vechiul Testament și să lase restul celorlalți. Totuși, Cuvântul lui Dumnezeu nu este potrivit pentru discuții și dispute. La urma urmei, totul a fost anunțat de către Dumnezeu în

Vechiul Testament - Răscumpărătorul și întregul plan de mântuire - și își găsește împlinirea în cursul Noului Testament.

DOMNUL spune „*Căci Eu sunt DOMNUL, Eu nu Mă schimb...*”. Amin, Dumnezeu nu se poate schimba; El este același în veci. El reproșează poporului Său: „*Din vremea părinților voștri voi v-ați abătut de la poruncile Mele și nu le-ați păzit*”. El i-a îndemnat: „*Întoarceți-vă la Mine și Mă voi întoarce și Eu la voi, ZICE DOMNUL OȘTIRILOR*”. Poporul întreabă: „*În ce trebuie să ne întoarcem?*”. Răspunsul lui Dumnezeu este acesta: „*Se cade să înșele un om pe Dumnezeu, cum Mă înșelați voi? Dar voi întrebați: «Cu ce Te-am înșelat?»*”. Observăm seriozitatea din aceste cuvinte. DOMNUL Își acuză poporul de înșelare. El îi mustră pe ai Săi care întreabă în necunoștință: „*Cu ce Te-am înșelat?*” Urmează răspunsul Său, ca o acuzație: „*Cu zeciuielile și darurile de mâncare*”. Pe toți ar trebui să ne miște foarte puternic când Dumnezeu Își mustră copiii și Își acuză poporul că-L înșeală. Se pare că problema este mai serioasă decât cred mulți la prima vedere. Apoi El spune cuvintele care ar trebui să ne cutremure: „*Sunteți blestemați*”.

Cine ar dori vreodată să fie blestemat? Cu toate acestea, ochii sfinți ai lui Dumnezeu erau îndreptați spre aceia care L-au lipsit de zeciuieli și daruri. Toți doresc să trăiască binecuvântarea și să vadă promisiunile împlinite. Cu toate acestea, este posibil să mai existe o piedică. Poate că rădăcina tuturor relelor n-a fost încă smulsă (1 Tim. 6:10). Ei se întreabă de ce nu fac niciun progres real în viața lor spirituală. Unii cred că blestemul ar putea proveni de pe vremea strămoșilor lor. Ei încep să cerceteze până la a treia și a patra generație și nu recunosc că blestemul s-ar putea de fapt să fie asupra lor, datorită propriei lor neascultări. În ochii lui Dumnezeu, neascultarea este la fel de rea ca păcatul vrăjitoriei (1 Sam. 15:23). În același verset se spune că împotrivirea este ca idolatria. Nimic altceva nu este la fel de necesar precum supunerea voii noastre la Voia lui Dumnezeu. Nimănui nu-i folosește să se roage: „*Facă-se voia Ta...*”; noi trebuie să ne străduim pentru ascultarea completă a Voii lui Dumnezeu.

DOMNUL a trebuit să le reproșeze, atunci: „*...căutați să Mă înșelați, tot poporul în întregime!*”. Cu toate acestea, El arată imediat calea de scăpare: „*Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielile, ca să fie*

hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, ZICE DOMNUL OȘTIRILOR și veți vedea dacă nu va voi deschide zăgazurile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare”.

Aici DOMNUL oferă prilejul să-L punem la încercare ca să vedem dacă-Și ține Cuvântul. Dumnezeu Își ține Cuvântul dacă noi facem ce spune El! În pasajul acela El subliniază în mod repetat seriozitatea problemei prin „ZICE DOMNUL”. DOMNUL leagă promisiunea de prilejul ca noi să-L punem la încercare și să vedem dacă El nu va deschide cerul ferestrele cerului pentru noi și dacă nu va turna peste noi belșug de binecuvântare. La urma urmei, fiecare dintre noi dorește binecuvântarea lui Dumnezeu care întrece orice măsură. DOMNUL Însuși ne-a arătat calea și în problema aceasta. Desigur, ascultarea este pentru noi o cerință și în toate celelalte domenii.

Așa cum a spus Însuși DOMNUL Dumnezeu, zeciuiala aparține vistieriei - întotdeauna acolo de unde hrana, Cuvântul viu, descoperit, este împărțită². Așa este scris. Nimeni nu are dreptul s-o administreze cum vrea. Conform Cuvântului DOMNULUI, zeciuielile nu aparțin numai păstorului. Slujitorii Cuvântului împart hrana spirituală și de acolo ei nu primesc mai mult decât au nevoie pentru cheltuielile necesare traiului. Fratele Branham nu a spus: „Dați-vă zeciuielile păstorului”. Pe 4 august 1960, în predica „Așa cum vulturul...” el a spus: „Dați-vă zeciuielile și păstorul va fi plătit”. Aceasta este, într-adevăr, o diferență remarcabilă. Pe 23 iulie 1960, în predica „Vorbește...” și de asemenea cu alte ocazii, el a spus: „Eu iau un salariu de la biserica mea: 100 de dolari pe săptămână”. Niciun predicator nu are dreptul să-și deschidă o sursă de venit pentru sine (1 Tim. 6:3-10), mai ales din zeciuieli, cu scopul de a se îmbogăți, pentru că atunci casa vistieriei va fi lipsită de acele fonduri. Atunci când cuiva îi este dată cu adevărat o chemare și este trimis de DOMNUL, i se aplică și respectivului următoarele cuvinte ale Învățătorului, pe care El le-a adresat ucenicilor Săi când i-a trimis: „Să nu luați nici aur, nici argint, nici aramă în brâiele voastre...” (Mat. 10:9). Pavel i-a amintit lui Timotei de învățătura sănătoasă a DOMNULUI nostru Isus Hristos și apoi a scris: „Căci noi n-am adus nimic în lume și nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea. Dacă avem, dar, cu ce să ne hrănim și cu ce

---

² sau: răspândită - n.tr.

să ne îmbrăcăm, ne va fi de ajuns. Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în laț...” (1 Tim. 6:7-9).

Noi credem că acum, la sfârșitul timpului de har, toate lucrurile în viața personală a fiecăruia și în Biserică sunt readuse în rânduiala lor cuvenită înaintea lui Dumnezeu și că, într-adevăr, are loc reșezarea completă în toate domeniile. Așa cum a fost cu primii creștini care au crezut Cuvântul curat al lui Dumnezeu și au purtat în inimile lor dragostea divină pentru adevăr, așa va fi încă o dată, la sfârșit, între adevărații copii ai lui Dumnezeu. Noi aparținem DOMNULUI cu tot ceea ce ne-a dat El și suntem numai niște administratori a ceea ce ne-a fost încredințat. Dragi frați și surori, scumpi prieteni, nouă ne-a mai rămas foarte puțin timp pe acest pământ. Haideți să căutăm mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și toate celelalte lucruri de care s-ar putea să avem nevoie, ne vor fi date. Haideți să dăm cu dragă inimă și cu generozitate, nu din obligație, ci pur și simplu din recunoștință față de DOMNUL.

De la începutul anilor '60, noi am experimentat cum veșnic credinciosul Dumnezeu are grijă de Biserica Sa și de Lucrarea Sa, prin ai Săi. În peste 50 de ani ai acestei lucrări misionare, Dumnezeu nu numai că ne-a dat binecuvântările Sale în domeniul spiritual, ci ne-a dat destul și pentru nevoile noastre pământești. DOMNUL nostru s-a îngrijit întotdeauna de noi - când am cumpărat prima parcelă de teren la începutul anilor '70, pe care am construit simplul locaș și de asemenea când a trebuit să cumpărăm proprietatea vecină la mijlocul anilor '70, pentru a construi clădirile misiunii cu birourile, tipografia, camerele de expediere, etc. El ne-a dăruit nespus mai mult decât am cerut sau am gândit noi. Toate acestea au fost realizate în principal de către frații și surorile din țările vorbitoare de limba germană. În ceea ce mă privește pe mine, în toți acești ani, până în ziua de azi, mi-am exercitat însărcinarea pe care mi-a dat-o DOMNUL Isus Însuși pe 2 aprilie 1962. El s-a ocupat de restul. Cei ce sunt familiarizați cu mesajul timpului de sfârșit, cu noul început pentru biserică pe care El însuși a înființat-o și cu lucrarea misionară, știu cu toții că eu n-am vorbit niciodată despre bani. Nici o dată în peste 50 de ani n-am predicat despre zeciuală și o singură dată am cerut un dar special în biserică locală din Krefeld, pentru construcția locașului în 1973.

Întregul Cuvânt pentru acest timp al sfârșitului este în casa vistieriei și este împărțit în întreaga lume ca hrană spirituală. Pentru aceia care Îl iubesc cu adevărat pe DOMNUL Isus, este un privilegiu să ia parte la împărțirea hranei și la răspândirea mesajului timpului de sfârșit. Oricine aparține cu adevărat Bisericii participă la toate lucrurile care sunt în legătură cu o slujbă rânduită de Dumnezeu. Până acum, în cooperare cu frații responsabili din alte locuri, slujim oamenilor din peste 150 de țări de la un capăt la celălalt al lumii, cu literatură gratuită precum și cu casete audio și video, CD-uri și DVD-uri și chiar prin emisiuni TV în peste 20 de limbi. Prin alegerea lui Dumnezeu, a devenit una din lucrările misionare de pe pământ care au ajuns cel mai departe, pentru că acest ultim mesaj, evanghelia veșnică, trebuie să ajungă până la marginile pământului (Mat. 24:14; Apoc. 14:6, ș.a.).

Eu nădăjduiesc că fiecare înțelege în felul corect această expunere simplă, prezentată cu o inimă curată și bazată pe Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru mine a fost greu să scriu despre acest subiect, pentru că mulți credincioși dau DOMNULUI orice pot, adesea cu mult mai mult decât zeciuielile lor. Fie ca toți să ia din această prezentare ceea ce li se aplică lor apoi să citească în mod simplu și restul. Bindecuvântarea Dumnezeului Atotputernic să fie peste voi toți și Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, Dumnezeul și Tatăl nostru să vă răsplătească pe deplin prin Isus Hristos, DOMNUL nostru. Mai presus de toate, vă rog să mă susțineți rugându-vă pentru mine, pentru bătrâni și pentru toți slujitorii din casa Lui.

Din însărcinarea Lui,

Bro. Frank